

*Quí som?
D'on venim?
Qué collons fem ací?*

la dependent
CIAM DE TEATRE

s.pancraç, 34 / 03801 alcoi
tel: 96 554 08 20 / fax: 96 554 00 27 / mòbil: 639 62 01 97
www.ladependent.com / info@ladependent.com

VA DE BO!

*pau blanco
gabriel calleja
jordi carbonell
jonatan garcía
xavo giménez
ruben mira*

un espectacle dirigit per pep cortés

companyia concertada
Teatres
DE LA GENERALITAT VALENCIANA

companyia resident i gestora del
TEATRE PRINCIPAL
ALCOI

CENTRE CULTURAL D'ALCOI

AJUNTAMENT D'OLIVA
Teatre Olympia

AJUNTAMENT DE CANALS
Centre Cultural Calixte III

la dependent
CIAM DE TEATRE

PAU BLANCO
GABRIEL CALLEJA
JORDI CARBONELL
JONATAN GARCÍA
XAVO GIMÉNEZ
RUBÉN MIRA

direcció
PEP CORTÉS

textos
XIMO LLORENS
MIQUEL PEIDRO

ajudant de direcció
XAVI FRANCÉS

vestuari
JOAN MIQUEL REIG

il·luminació
direcció tècnica
VÍCTOR ANTÓN

fotografia
JORDI PLA

banda sonora
PANCHI VIVÓ

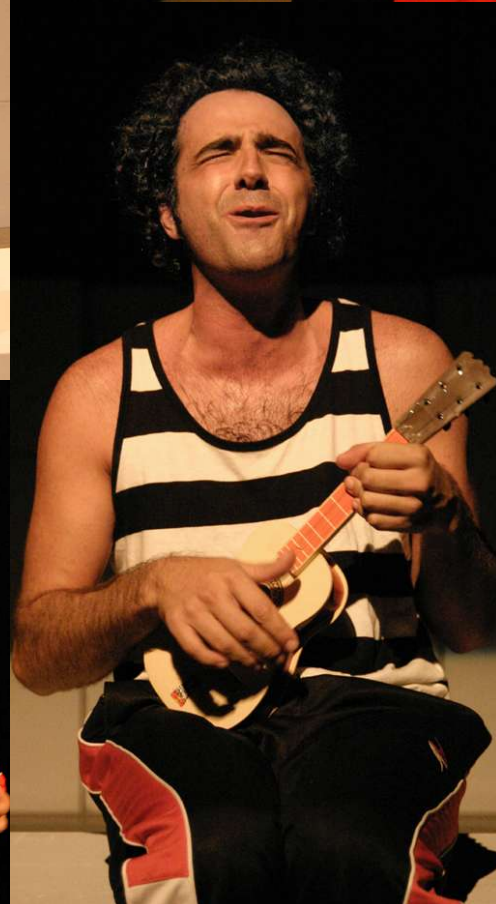
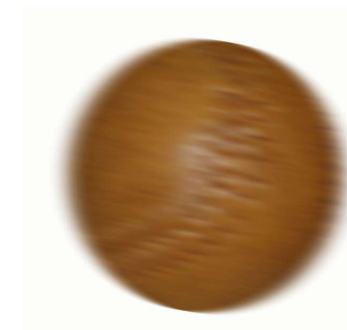
titelles
RAÛL BOTELLA

imatge gràfica
PEP SELLÉS

realització escenografia
FERRAN GARCÍA
realització vestuari
DOLETTE
gràfiques
ALFAGRÀFIC, S.A.
assessoria / gestoria
ASSESSORIA LÈX, S.L.
material tènic
RMS, AUDIO

comunicació
MÍRIAM ESPINÓS

producció executiva
JOANFRA ROZALÉN

Si quan vam començar a assajar este espectacle haguera estat un altre any i no 2007 possiblement tractaria sobre un altre tema, però com resulta que és el 300 aniversari de la batalla d'Almansa, vam començar a plantejar-se el que faríem a partir d'unes reflexions sobre un dels esdeveniments més malaurats de la nostra existència com a poble valencià. Pensar en aquell any de 1707 era pensar en la identitat; en principi en la col·lectiva, en la que ens defineix com a poble diferenciat i després la identitat econòmica, la sexual, la religiosa, etc... i com no, pensar també en la confusió i alteració de identitats degudes a la imparable i empapussada globalització. I tot això amb el somriure a la boca i una certa mala llet en la nostra mirada de bufons. Sabem que parlem de desgracies, però volem riure i ens resistim a creure que estem en fase terminal, si més no, desitgem donar un petit (perdó, xicotet) impuls al nostre redreçament com a poble. Va de bo?

PEP CORTÉS